

Ömrün Raconu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Mart 2025

G/örüntü ihlali idi gece, semiren yalnızlığın hikmetine vakıf olduğumun da ibaresi.

Hasreti d/okudum ben sözcüklerde
Dokunmak değil maksadım hüznün kibirli sesine
Vakıf olunası bir kat izi
Katlamadan severken katlandığım ne mi?

Söylemediklerimden dökülen hecelerinin ıssızlığı
Kanamaya dair bir yara
Arası açılmadı gitti günün ve hüznün
Ve işte muteber bir yolculuk giriştiğim
Gergin ipin üstünde yürüyen cambaz kimliğinde kalemim
Yakut gözlerinde aşk meleşinin
Nice hutbe sarıldığım
Nice ses atıfta bulunası göğün tek karesi
Bile yeter aşkı ve sonsuzluğu görmeme.

Esef yüklü sesi rüzgârın,
Muteber bir açılımsa perdeli yüreğinden

Fırar etti edecek tefe konulası hüzün ve mertebesi
Her şiirde savrulduğumun da dik alası
Raconu ömrün
Karıncalanan iç sesim
Dipçığı ile vurulduğum mazinin
Göbek bağım da kopmadı gitti.

Şüheda hayallerin mezarına ektiğim bir fide
Kıyama durduğum her şiirdir
Örtülü ödeneği benliğin
Kaybolmayı umduğum ömrün de hicabı
Kaybettiklerimle dolu ruhum
Taştı taşacak Nisan taşı.

Savsakladığım bir lanet olsa keşke
Püsküllü belam ve sitemim
İçimde yanan o şehir
Bense bir şiir olup da konmalıydım sekizinci tepesine
Alametifarıkası varlıkla yokluğun münazaası.

Nöbetteyim aralıksız
Sınırında duyguların
Korunaklı ruhumun atlas yorgunluğunda
Hükmeden kaderin atıfta bulunduğu o hikmet ki
Karası gözlerinde gecenin
Kanadığım hece hece
Konup konacağım bir ağaç dalı işte şiir
Meddücezrin infilakı
Halesinde mevsimin
Baskın bir hüzün
Damarlarımda akan sözcüklerden
Derlediğim bir hazine
Hala tutturamadım hedefi
Heder olduğum bir ömür yetmedi mi?